

Forslag, som er kommet til os fra det andet Thing og er vedtaget i Rigsraadet, saa siger jeg, at det er et Forslag, som efter min Overbevisning aldrig nogen Klasse i Samsundet vil blive tilfreds med, naar det skal bringes til Udførelse; thi hvad er det, man opnaaer derved? Man opnaaer at dele Befolkningen efter det Princip, der oprindeligt er fremsat i Loven af 22de Marts 1855, hvor man begyndte at dele Befolkningen paa Landet i to Classer efter deres Formue, til Valgene til Sognesforstanderskaberne og Amtsradaene, og senere er udstrakt til Kjøbstæderne. Denne Deling har bestandig staaet for mig som uheldig. Jeg kan ikke forstaae, at, fordi en Mand har en større Skat at svare, eller en større Indtægt, han derfor skal være berettiget til at have en større Valgret; thi den Mand, der har en mindre Skat at svare, eller har en mindre Indtægt, har ofte meget værre ved at svare sin lille Deel end Den, der svarer den større Skat, eller har den større Indtægt. Jeg vil minde om, hvad Christus sagde, da Tøderne lagde Penge i Tempels Blod, og der kom en fattig Enke og lagde to Halvskillinger; han sagde da: denne Enke har i Sandhed givet Mere end alle de Øvrige, thi de Øvrige have kun givet, hvad de godt kunde undvære, men hun har givet Alt, hvad hun eiede. Jeg troer, at man kan anvende det Samme i mangfoldige Tilfælde om Den, som svarer en mindre Skat, han har værre ved at svare sin Skat, end den Høitbesatte har ved at svare sin; thi den Mindrebesatte maa mangen Gang tage af sine Fornødenheder og give til Staten, hvad han tidt nødtigt kan undvære. Hvorfor er man da kommen frem med det Forslag om at faae Landstinget omordnet? Ja, det er mig ubegribeligt, hvorledes det kan være fremkommet; men jeg er derved kommen til at tænke paa den jødiske Historie. Den Gang Tøderne anklagede Christus, da opstod der en Øpperpræst Kaiphas og sagde: „Det er godt, at et Menneſte dør for Folket“, og denne Tale indvirkede saaledes paa Folket, at de, der før havde raabt: „Lovet være Den, der kommer i Herrens Navn!“ raabte: „Vort, bort med hannem, korsfæst ham!“ Saaledes lod den jødiske Befolkning sig henrive af Øpperstepræsten Kaiphas. Saaledes har det danske

Folk imidlertid ikke ladet sig henrive; thi hvor Meget der end er talt og skrevet om Nødvendigheden af at forlade den almindelige Valgret, har det danske Folk dog sendt Adresser ind i Mangfoldighed, hvori det har ytret sig for Rigsdagen, at det beder den danske Rigsdag at holde paa Grundloven af 5te Juni 1849 uforandret. Der findes en Mangfoldighed af Underkrifter paa disse Adresser, og det har forundret mig, at dette ikke har gjort en større Indtryk paa den forhøvedende Regjering og ogsaa paa den nuværende. Men hvad er det, som er sleet her i Landet, efterat man er gaaet ind paa Slesvigs Afstaaelse? Man har da lært een Ting af Tydskerne, og det er: at gjøre Erobringer hos de Svage; thi jeg kan ikke see rettere, end at det Princip, som nu her spiller en Rolle, er det samme som det, der har spillet en Rolle hos Østerrig og Preussen. De kom ind under det Raaskud, at de vilde forsvare Slesvigs og Holsteens naturlige Rettigheder; men hvad blev Enden? Ja, nu see vi, hvad Enden er bleven; de have tilegnet sig den hele Myndighed over Befolkningen baade i Slesvig og i Holsteen. Det var dette Princip, som den foregaaende Regjering optog, idet den sagde: Vi fordrer ogsaa, at den menige Befolkning skal opgive en Deel af sin Valgret; thi, sagde den, ligesom Kaiphas, det er godt, at den menige Befolkning bringer et politisk Offer; der er mange Misforstaaelser, og der maa bringes et politisk Offer, for at de vrede Guder kunne blive forsonede. Saaledes staaer det for mig, at Stillingen har dannet og udviklet sig, og den Mand, der er fremkommen med Forslaget om at indskrænke den almindelige Valgret og har forsvaret det, ham vil jeg kalde den danske Kaiphas; det er ham, der har foreslaaet at bringe et politisk Offer for at forsone de vrede Guder. Jeg kan paa ingen Maade see, at der er nogen Nødvendighed derfor. Men saa siger jeg ogsaa, at, naar der ingen Nødvendighed er derfor, saa skal man vende tilbage til Grundloven af 5te Juni, og sammensætte Landstinget saaledes, som det der efter er sammensat; thi Rigsraadet har nu forsogt sig i saamange Retninger og fremsat saamange Forslag, og intet af dem har vundet almindelig Tilslutning. Det Forslag, der her